

hadat üzenek a huhogó halálnak
reám ne hozza ótvarát
beszegzem házam ajtaját
ablakát bedeszszázom
haj virágom virágom
aki élni akar megvédi magát

kések és fecskendők közé
nem való vagyok én
üvegvilágba vasvilágba
kiszököm innen én
befogadnak engem a kövárosok
kapuik pajzsként rámcukódnak

KALÁSZ MÁRTON

HANYATLÁS

Abrándítottak dühök és nyarak,
a költő
misztifikálása véget ért.
Fölsajgott máz-zöld fényen, a
fövényen
magányos kagylóhéjú térd.

Mélyebb idő borzongatott meg,
szemünkbe
csapta a maradék haját.
Vihogott ki-ki, de mást sejtve
megroggyant
silány kis jelenléte alatt.

A sejtések vonzottak, hiszen a
valóság
mindent egymásba kavart.
És néztük a mosolyt, a torzan
növekvőt,
gengszter-arcon a vart.

Úgy tetszett, nem lehet kétlábon
megállni —
a nehézkedés is röpít.
Kétséggé hántotta, majd félsszé
az elme
végül nagy ítéleteit.